

Стѣкмиха носилка монаси завчасъ,
Харолда на нея турна́ха,
Поднеха трупѣть съсъ джлбока тжга
И тихо, безмѣлво трѣгна́ха . . .

Обгърна земята джлбока тѣма
И ноцна мѣгла заналита;
Слѣдъ трупа на свойта злочеста любовъ
Полека послѣдва Едита;

И пѣйше надгробни тя пѣсни — едва
Тѣй жално-дѣтински! Ечаха
Напѣви имъ скръбни срѣдъ глухата ноцъ...
Монаси молитви шепна́ха.

Бѣлащица, 1882.